

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 29 november 2016 met nummer RvVb/A/1617/0357
in de zaak met rolnummer 1415/0010/A/7/0005

Verzoekende partij	de heer Thierry SMET vertegenwoordigd door advocaat Pieter VAN ASSCHE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN
Tussenkomenende partij	1. de heer Lucien DE COCKER 2. Mevrouw Claudine SCHELSTRAETE vertegenwoordigd door advocaten Karolien BEKÉ en Stijn VANDAMME met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Kasteellaan 141

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 8 september 2014 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 17 juli 2014.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkomenende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo van 25 februari 2014 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het inrichten van een aula (afscheidsruimte bij uitvaart), 3 rouwkamers en 17 parkeerplaatsen op de percelen gelegen te 9900 Eeklo, Tieltssesteenweg 26/28, met als kadastrale omschrijving 2de afdeling, sectie E, nr. 1447a5.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 7 november 2014 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de tweede kamer laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 27 januari 2015 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomenende partijen dienen een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 27 september 2016.

De procespartijen verschijnen schriftelijk.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Op 18 december 1978 werd op het perceel een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een autobergplaats. Deze autobergplaats werd later wederrechtelijk omgevormd tot aula.

Op 17 november 1980 werd een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een mortuarium, aangebouwd aan de voormelde garage.

Op 3 oktober 2013 werd de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij voor het verbouwen van de garage tot afscheidsruimte bij uitvaarten met drie rouwkamers geweigerd door de verwerende partij in beroep. Ook de milieuvergunning werd geweigerd.

2.

De verzoekende partij dient op 30 oktober 2013 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het inrichten van een aula (afscheidruimte bij uitvaart) + 3 rouwkamers – regularisatie en het aanleggen van 17 parkeerplaatsen” op de percelen gelegen te 9900 Eeklo, Tieltsessteenweg 26/28.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Eeklo-Aalter’, vastgesteld met koninklijk besluit van 24 maart 1978 in woongebied en in gebied voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan, ‘Afbakening kleinstedelijk gebied Eeklo’, goedgekeurd op 16 september 2009.

Het perceel ligt in het gemeentelijk ruimtelijke uitvoeringsplan ‘Van Damme- Politiezone’ in een zone voor stedelijke voorzieningen.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 22 november 2013 tot en met 21 december 2013, dienen de tussenkomenende partijen een bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 25 februari 2014 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de verzoekende partij. Het college beslist:

“ ...

Het college blijft bij het standpunt dat prioritair de bezoekers van de aula zich reglementair en niet hinderlijk op het openbaar domein dienen te parkeren; het college merkt hierbij op dat de inname van het openbaar domein hier geen permanent karakter vertoont (geen 7d/7d; geen 24u/24u) en bijgevolg de ruimtelijke draagkracht niet wordt overschreden, laat

staan een permanente hinder voor de omwonenden; het college verwijst hiervoor naar andere inrichtingen waar vergelijkbare manifestaties doorgaan (bv. kerken, feestzalen, ... op het grondgebied van Eeklo) waar er eveneens geen sprake is van een permanente verkeersdruk voor de omgeving van dergelijke inrichtingen en bijgevolg de goede ruimtelijke ordening niet in gedrang wordt gebracht; het college wenst hier het gelijkheidsbeginsel te respecteren.

Het college neemt tevens kennis van het gunstig advies van de stedelijke mobiliteitsambtenaar d.d. 18/12/2013 m.b.t. de mobiliteitstoets; deze mobiliteitstoets is een document waarin de mobiliteitskenmerken van een project worden weergegeven op basis van een checklist;

Het college neemt kennis van het feit dat deze mobiliteitstoets werd opgemaakt door de aanvrager en waarin o.a. verwezen wordt naar de mogelijkheden inzake openbaar vervoer; tevens zijn er fietsenrekken voorzien op eigen terrein en kan hieromtrent door de aanvrager verder sensibiliserend worden gewerkt; tenslotte stelt het college daarbij vast dat er tegemoet is gekomen aan het verzoek om op het eigen privé-domein van de aanvrager parkeerplaatsen te voorzien door de creatie van 17 parkeerplaatsen;

Het college concludeert dat de ingediende aanvraag afdoende duidelijkheid biedt over de mobiliteitsaspecten van deze aanvraag.

...

Tegen deze beslissing tekenen de tussenkomende partijen op 3 april 2014 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 27 mei 2014 om dit beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 10 juni 2014 verklaart de verwerende partij het beroep op 17 juli 2014 gegrond en weigert een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

2.1 De watertoets

Het terrein ligt niet in een recent overstroomd gebied of in (mogelijk) overstromingsgevoelig gebied.

Het voorliggend project heeft geen enkele invloed op het watersysteem voor wat betreft de functiewijziging, aangezien de aanvraag een bestemmingswijziging omvat binnen een bestaand en vergund bouwvolume, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat er geen schadelijk effect wordt veroorzaakt.

Anders is het voor de verharding tussen de gebouwen die als parking zal worden opgericht. Op de bouwplannen van 2006 staat deze zone ingekleurd als tuin. De voorgebrachte plannen bieden geen duidelijkheid omtrent de oppervlakte van de verharding en de opvang, de buffering en infiltratie van het afstromend regenwater.

Op basis van de voorgebrachte en onduidelijke plannen kan de invloed op de plaatselijke waterhuishouding niet worden beoordeeld en dient besloten dat de aanvraag de watertoets niet doorstaat.

...

2.3 De juridische aspecten

De vergunningverlenende overheid dient de aanvraag te toetsen aan de gebruikelijke inzichten en noden betreffende een goede aanleg der plaats, gebaseerd op de eerder geciteerde voorschriften van het van kracht zijnde gewestplan als meest recente en gedetailleerde plan.

Zoals vermeld in punt 1.6 en punt 1.1 is de aanvraag gelegen op de grens van het woongebied met een gebied voor ambachtelijke bedrijven en voor kleine en middelgrote ondernemingen. De grens tussen beide gebieden is op basis van het gewestplan niet eenduidig vast te leggen, evenwel staat vast dat het eigendom voor het overgrote deel gelegen is in woongebied en voor dit gedeelte in overeenstemming is met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

Verder kan niet voorbij gegaan worden aan het gegeven dat de aanvraag gelegen is binnen het plangebied van het in opmaak zijnde RUP 'Van Damme – Politiesite', dat een bestemming op perceelsniveau voorziet. De voorlopige vaststelling van het RUP door de gemeenteraad gebeurde op 16 september 2013.

Het RUP heeft als doelstelling een gedetailleerd toetsingskader te bieden voor de toekomstige ontwikkeling van de site op de hoek Tieltsessesteenweg, Raverschootstraat en IJzerstraat.

Volgens het bestemmingsplan is de aanvraag gelegen in een 'zone voor stedelijke voorzieningen' met een indicatieve aanduiding van een langzame verkeersverbinding, toegang voor gemotoriseerd verkeer en een waterloop.

In toepassing van artikel 4.3.2. van de VCRO kan het RUP 'Van Damme – Politiesite' gebruikt worden als toetsingskader naar de ruimtelijke inpasbaarheid van het project in het kader van een duurzame ruimtelijke ontwikkeling binnen een weloverwogen toetsingskader zoals gewenst door de stad.

Het RUP is immers een gedetailleerde voorstelling van de door de lokale overheid gewenste ruimtelijke ontwikkeling van het gebied in het kader van een toekomstgerichte en duurzame ruimtelijke ordening.

De gevraagde inrichting van de aula en rouwkamers in functie van het dienstenbedrijf van de aanvrager en binnen het vergund geachte bouwvolume is in overeenstemming met de stedenbouwkundige voorschriften indien de kwaliteit van de leefomgeving en de ruimtelijke draagkracht niet in het gedrang komt (zie stedenbouwkundige voorschriften 0.4 overgangsbepaling gebouwen en 4.1 bestemming zone voor stedelijke voorzieningen). Dit betreft beiden aspecten van de goede ruimtelijke ordening en worden in punt 2.4 beoordeeld.

Volgens artikel 4.4 van de stedenbouwkundige voorschriften moeten op eigen terrein en/of collectief binnen de zone de noodzakelijke parkeervoorzieningen worden voorzien. Verder wordt bepaald dat minstens 10 % van de niet bebouwde ruimte als groen dient voorzien te worden.

Uit de voorgebrachte plannen blijkt niet of voldoende groenvoorzieningen worden voorzien.

De aanvraag voorziet de aanleg van 17 parkeerplaatsen op eigen terrein en voorziet tevens 30 parkeerplaatsen op privé-terrein en 26 parkeerplaatsen op openbaar domein.

De stedenbouwkundige voorschriften zijn duidelijk en nemen de parkeerplaatsen op openbaar domein niet in overweging. Verder dient opgemerkt dat de voorgebrachte plannen niet verduidelijken op welke manier de parkeerplaatsen op privé-terrein, zijnde het aanpalende perceel nr. 1598y3, worden ingericht. Eveneens is niet duidelijk op welke manier het aanpalende perceel zal ingericht worden als semi-publieke pleinruimte in combinatie met de langzame verkeersverbinding met de achterliggende woonzones.

De aanvraag is dus strijdig met de stedenbouwkundige voorschriften en grafische bepalingen van het RUP. Hierop alsnog afwijkingen toestaan gaat voorbij aan het door de stad beoogde ontwikkelingsperspectief van de site.

2.4 De goede ruimtelijke ordening

Gelet op voormelde legaliteitsbelemmering zijn verdere opportuniteitsafwegingen niet verder relevant.

...

Voorafgaand dient gesteld dat de voorliggende regularisatieaanvraag dient beoordeeld en behandeld te worden als elke andere aanvraag.

De vergunningverlenende overheid moet er zich voor hoeden niet te zwichten voor het gewicht van het voldongen feit van een al uitgevoerde toestand. Er moet worden uitgegaan van de toestand zoals deze was voor de uitvoering van de wederrechtelijk uitgevoerde werken en de aanvraag moet worden beoordeeld op dezelfde wijze als elke andere aanvraag in functie van de goede ruimtelijke aanleg van de plaats, zoals die ruimtelijk wenselijk is.

Voorliggende aanvraag beoogt de regularisatie over het omvormen van de op 18 december 1978 vergunde garage, naar een aula, om dienst te doen als ruimte voor het aanbieden van uitvaartdiensten en dit aansluitend bij de overige dienstverlening van het uitvaartbedrijf op het perceel van de aanvraag, met een winkel aan de straatzijde en een mortuarium aan de achterzijde.

Bij het mortuarium, werd bijkomend voorzien in drie rouwkamers, intern uitgevoerd binnen het bestaand volume van de voormalige garage, zodat de aanvraag niet gepaard gaat met enige volumeuitbreiding.

Appellant, uitbater van de omliggende gelegen elektro zaak, stelt in zijn beroepschrift onder meer, dat door het creëren van een aula voor de uitvaarten en door de mogelijkheid hier te voorzien in rouwmaaltijden, er zich een mobiliteitsprobleem voordoet ten gevolge van het onvoldoende voorzien van parkeergelegenheid op eigen terrein bij de aanvraag van de aula. Dit veroorzaakt volgens appellant mobiliteitsproblemen en parkeerproblemen zowel op de openbare weg, waar slechts heel beperkte parkeermogelijkheid is in de onmiddellijke nabijheid van de aanvraag, als op het aanpalend perceel 1598y3 waardoor de toegang tot het eigendom van appellant beperkt en zelfs onmogelijk wordt

Een voorgaande aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning werd door deputatie in zitting van 3 oktober 2013 geweigerd omwille van de mobiliteitsproblematiek. Voorliggende aanvraag betreft een aanpassing en voorziet 17 parkeerplaatsen op eigen terrein en 30 parkeerplaatsen op privé-terrein en 26 parkeerplaatsen op openbaar domein.

Op 18 december 2013 formuleerde de stedelijke mobiliteitsambtenaar een gunstig advies op basis van de voorgebrachte mobiliteitstoets.

Dit gunstig advies dient enigszins genuanceerd. Zoals gemeld in punt 2.3 kunnen evenwel de parkeerplaatsen op privé terrein en op openbaar domein niet in overweging worden genomen. Bijgevolg beschikt de aanvrager over slechts 17 parkeerplaatsen op eigen terrein.

Voldoende parkeervoorzieningen lijken aangewezen rekening houdende met de capaciteit van de aula (143 m² en dienstig voor 100 personen), de mogelijkheid om gelijktijdig rouwmaaltijden te voorzien (40 personen en niet aangeduid op de voorgebrachte plannen), de omvang van het bedrijf en werknemers, aangepast wagenpark,... . Het totaal van 17 parkeerplaatsen is onvoldoende rekening houdende met bovenvermelde beschrijving. Bijgevolg wordt de parkeerdruk die onlosmakelijk verbonden is met de te regulariseren activiteit, grotendeels afgewikkeld op de omgeving: het openbaar domein en het aanpalende eigendom op een ongestructureerde manier, wat tot een onwenselijke situatie leidt.

De gevraagde regularisatie overstijgt dan ook duidelijk de ruimtelijke draagkracht van deze plek en brengt de goede ruimtelijke ordening in het gedrang. In deze optiek dient dan ook besloten dat de aanvraag voor wat betreft de functiewijziging in strijd is met de stedenbouwkundige voorschriften.

2.5 Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep voor inwilliging vatbaar is.

Stedenbouwkundige vergunning dient te worden geweigerd.

...

Dit is de bestreden beslissing.

3.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 15 mei 2013 een milieuvergunning voor de exploitatie van een funerarium.

Na beroep van de tussenkommende partijen weigert de verwerende partij de milieuvergunning op 24 oktober 2013.

Hierop dient de verzoekende partij een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in. Het college van burgemeester en schepenen verleent op 25 februari 2014 de milieuvergunning voor de exploitatie van een funerarium.

Het beroep van de tussenkommende partijen tegen deze beslissing wordt niet ingewilligd door de verwerende partij op 28 augustus 2014 en de milieuvergunning afgeleverd op 25 februari 2014 wordt bevestigd. Hiertegen hebben de tussenkommende partijen een beroep bij de Raad van State ingesteld.

De Raad van State heeft de beslissing van de verwerende partij vernietigd met een arrest met nummer 231.288 van 21 mei 2015.

De verwerende partij laat met een email van 27 september 2016 aan de Raad weten dat de deputatie nog een beslissing zal nemen met betrekking tot de milieuvergunning.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Standpunt van de partijen

1.

De tussenkommende partijen stellen dat zij eigenaar zijn van de naast het perceel van de aanvraag gelegen woning en handelszaak (kleinhandel in elektro). Zowel de tussenkommende partijen als de verzoekende partij hebben een recht van doorgang over een breedte van 6 meter over de naastgelegen eigendom van de nv EIM. De tussenkommende partijen hebben het recht om gebruik te maken van een aantal parkeerplaatsen. Door het onrechtmatig gebruik van de verzoekende partij van het parkeerterrein wordt de doorgang naar de eigendom van de tussenkommende partijen verhinderd en deze hinder nog zwaarder zal worden door de nieuwe aanvraag. De tussenkommende partijen stellen dat er te weinig parkeerplaatsen zullen worden voorzien in de nieuwe aanvraag. De hinder (inname parkeerplaatsen, belemmering doorgang, ...) zal voor de toekomst worden bestendigd, wat een normaal gebruik van de eigendom van de tussenkommende partijen verhindert en tevens nefast zal zijn voor hun handelszaak. De exploitatie van de verzoekende partij tast de levenskwaliteit van de tussenkommende partijen aan.

2.

De verzoekende partij roept in dat de tussenkommende partijen geen belang hebben om tussen te komen in de procedure.

De verzoekende partij stelt dat de handelszaak van de tussenkommende partijen, namelijk de elektrozaak DCS, zelf niet is tussengekomen.

Ook stelt de verzoekende partij dat de tussenkommende partijen niet aantonen dat zij hinder of nadelen kunnen ondervinden van de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt dat de

ingeroepen hinderaspecten betrekking hebben op de exploitatie van de verzoekende partij, en deze vloeit voort uit de milieuvergunning.

In ondergeschikte orde stelt de verzoekende partij dat de tussenkomende partijen steeds op een normale wijze hun handelszaak hebben kunnen exploiteren. De parking die eigendom is van EIM wordt in de praktijk door iedereen gebruikt, maar dit kan de verzoekende partij niet worden verweten, minstens dient te worden vastgesteld dat dit niet voortvloeit uit de bestreden beslissing zelf. De parkeerplaatsen op openbaar domein zijn vrij te gebruiken voor eenieder en dit kan de verzoekende partij niet worden verweten, noch kan hieruit een hinder of nadeel door de bestreden beslissing ontstaan.

Beoordeling door de Raad

De tussenkomende partijen zijn de beroepsindieners bij de verwerende partij en op hun beroep werd de aanvankelijke door het college van burgemeester en schepenen verleende vergunningsbeslissing door de deputatie hervormd tot een weigeringsbeslissing. Rechtstreekse hinder of nadelen kunnen de tussenkomende partijen ingevolge deze weigeringsbeslissing niet ondervinden. Het door de tussenkomende partijen ingestelde beroep bij de deputatie werd immers ingewilligd en zij hebben dus als het ware reeds voldoening bekomen.

De figuur van de tussenkomst kan evenwel ook aangewend worden om de beslissing van de verwerende partij te ondersteunen en in dit licht de middelen van de verzoekende partij te weerleggen en de beslissing van de verwerende partij te ondersteunen. Het door de verzoekende partij ingestelde beroep kan immers potentieel leiden tot de vernietiging van de weigeringsbeslissing van de deputatie.

Hiermee wordt aangetoond dat de tussenkomende partijen een belang kunnen laten gelden bij hun tussenkomst. Zij wensen immers dat de Raad het beroep tegen de weigeringsbeslissing verwerpt. Anders oordelen zou neerkomen op een onevenredige beperking van het recht op toegang tot de administratieve rechter.

Anderzijds verwijzen de tussenkomende partijen naar de mogelijke hinder en nadelen bij een eventuele vergunningsbeslissing naar mobiliteitsproblemen, met name de inname van parkeerplaatsen en de belemmering van de doorgang naar hun woning als naar hun handelszaak. Het volstaat daarbij dat de tussenkomende partijen deze hinder en nadelen vrezen te kunnen ondervinden, want het is niet vereist dat het bestaan van deze problemen absoluut zeker is.

Voor de volledigheid stelt de Raad vast dat de electrozaak van de tussenkomende partijen geen eigen rechtspersoonlijkheid heeft. De tussenkomende partijen baten deze handelszaak uit en kunnen dus hinder en nadelen putten uit de gevolgen van het funerarium voor de handelszaak. De tussenkomende partijen wonen tevens in het pand waar hun handelszaak gevestigd is en roepen ook hinder en nadelen in met betrekking tot hun woning.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van artikel 4.7.21 VCRO, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij stelt in een eerste onderdeel dat zij reeds tijdens de administratieve beroepsprocedure heeft ingeroepen dat het beroep onontvankelijk is ingediend, zowel tijdens de hoorzitting als in de replieknota. De verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij hierover niets motiveert in de bestreden beslissing. Een loutere stijlformule dat het beroep onvankelijk is ingesteld is niet voldoende.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij het administratief beroep onterecht onvankelijk heeft verklaard. De verzoekende partij stelt dat de tussenkomen partijen in hun beroepsschrift op geen enkele manier aantonen dat zij het vereiste persoonlijk belang hebben bij het ingestelde beroep of dat zij enige hinder of nadelen zouden ondervinden.

De verzoekende partij stelt dat de beroepsindieners zichzelf identificeren als twee natuurlijke personen, met name Luc De Cocker en Claudine Schelstraete, uitbaters van een elektrozaak DCS Elektro. Op de hoorzitting heeft de raadsman van de verzoekende partij de vraag gesteld wie in dit dossier de facto beroep heeft aangetekend, waarover geen duidelijkheid werd gegeven door de aanvrager.

De verzoekende partij stelt verder dat er nergens in het beroepsschrift wordt gerept over de concrete hinder die rechtstreeks of onrechtstreeks zou voortvloeien uit de stedenbouwkundige vergunning van de beroepsindieners. De verzoekende partij stelt dat de concrete hinder wordt aangetoond. Er wordt niet aangetoond of zij wel woonachtig zijn in de onmiddellijke omgeving als natuurlijke persoon, of zij daadwerkelijke hinder ondervinden en of de door hen bestreden vergunning enig effect kan hebben ten aanzien van hun persoonlijke situatie. Volgens de verzoekende partij kunnen zij niet kunnen beschouwd worden als derde belanghebbenden.

De verzoekende partij stelt dat de bedenkingen in het beroep verder louter over parkeerproblemen gaan van mogelijke klanten, waarvan er slechts één anoniem heeft getekend. Het onbereikbaar zijn van de handleszaak is irrelevant voor de natuurlijke personen van de beroepsindieners en dit toont geen belang aan voor hen persoonlijk.

Ook in de hypothese dat het administratief beroep zou zijn ingediend door de elektrozaak DCS Elektro kan dit niet als onvankelijk beroep worden beschouwd volgens de verzoekende partij. De statuten worden niet bijgebracht en evenmin wordt vermeld wie haar vertegenwoordigers zijn. Bovendien gaat de aangetekende brief naar de verzoekende partij met een kopie van het beroepsschrift uit van de natuurlijke personen zonder vermelding van DCS Elektro.

2.

De verwerende partij antwoordt dat het beroep wordt ingesteld door de heer en mevrouw Luc De Cocker en Claudine Schelstraete wonende te 9900 Eeklo, Tielsesteenweg 30/01 en aldaar

handeldrijvend onder de benaming DCS Elektro. Dit toont volgens de verwerende partij aan dat ze er wonen en een handelszaak hebben.

Verder hebben de tussenkomende partijen volgens de verwerende partij nadelen opgeworpen over de mobiliteits- en parkeerproblematiek. Zo wordt de toegang tot hun eigendom en handelszaak belemmerd of bemoeilijkt door de geparkeerde auto's die de aangevraagde activiteit genereert. Er is sprake van parkeerhinder ten gevolge van de aula die onvoldoende door de aangelegde parkeerplaatsen wordt opgevangen.

De verwerende partij heeft de argumentatie van de beroepsindieners samengevat. Hieruit blijkt dat de verwerende partij het beroepschrift grondig heeft onderzocht en in alle redelijkheid kon vaststellen dat het beroep ontvankelijk was. Uit het verslag van de hoorzitting blijkt dat de tussenkomende partijen bovendien de betwisting over de ontvankelijkheid van hun beroep wel degelijk hebben weerlegd.

Het beroepschrift is volgens de verwerende partij bovendien bepalend om te oordelen of de tussenkomende partijen hun belang afdoende hebben aangetoond en niet een uiteenzetting op de hoorzitting. De verwerende partij besluit dat zij niet hoeft in te gaan op de argumenten van de verzoekende partij omdat dit louter blote beweringen betreffen.

3.

De tussenkomende partijen voegen hieraan nog toe dat zij een belang putten zowel uit hun hoedanigheid als omwonenden als uit hun hoedanigheid van exploitanten van het naastliggend bedrijf. In het beroepschrift wordt omstandig weergegeven dat de normale exploitatie van de handelszaak van de tussenkomende partijen onmogelijk wordt gemaakt en dat de geparkeerde wagens het gebruik van doorgang van de tussenkomende partijen belemmeren en het parkeren van het cliënteel van de tussenkomende partijen onmogelijk heeft gemaakt.

Bovendien hebben de tussenkomende partijen op de exceptie tijdens de beroepsprocedure kort gerepliceerd in een aanvullend e-mailbericht. Het recht om gehoord te worden en het recht om een replieknota in te dienen betekent niet dat de verwerende partij verplicht wordt om elk argument punt na punt te beantwoorden. Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de verwerende partij op zorgvuldige wijze heeft onderzocht of aan de tussenkomende partijen een belang kon worden toegekend.

4.

De verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota dat de verwerende partij een post factum motivering toevoegt in haar antwoordnota. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geenszins ontkent dat zij in de bestreden beslissing geen beoordeling heeft gemaakt van of een onderzoek heeft gevoerd naar de in het kader van de administratieve beroepsprocedure opgeworpen excepties.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij weinig ernstig en tegenstrijdig stelt dat ze niet hoeft in te gaan op de door de verzoekende partij opgeworpen exceptie maar dan wel in haar antwoordnota uiteenzet waarom de derde beroepsindieners over een belang beschikken.

Het weergeven van de argumentatie van de derde-beroepsindiener is niet voldoende: uit deze passage blijkt volgens de verzoekende partij niet dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar het belang laat staan dat de opgeworpen exceptie werd weerlegd. Deze passages bevatten louter een beschrijving van wat in het beroepschrift staat van de tussenkomende partijen.

De verzoekende partij besluit dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat op zorgvuldige wijze werd onderzocht of aan de tussenkomende partijen een belang kan worden toegekend.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij stelt in een tweede onderdeel dat het beroepschrift ingediend door de tussenkomende partijen onontvankelijk had moeten verklaard worden.

Het beroepschrift van 3 april 2014 is ingediend door:

*“de heer en mevrouw Luc De Cocker- Claudine Schelstraete
Wonend te 9900 Eeklo, Tielstesteeweg 30/01
en er handeldrijvend onder de benaming “dcS Electro”*

De electrozaak “DCS ELECTRO” heeft geen rechtspersoonlijkheid en wordt uitgbaat door de beroepsindieners. Het beroep kan dus niet anders dan ingediend te zijn door de natuurlijke personen. De beroepsindieners baten deze handelszaak uit, en hebben hun woning op hetzelfde adres. De beroepsindieners kunnen bijgevolg hinder en nadelen putten uit de gevolgen van het funerarium voor de handelszaak. Er is hierbij geen sprake van een onduidelijkheid zoals opgeworpen door de verzoekende partij tijdens de hoorzitting.

De verzoekende partij stelt verder dat de beroepsindieners in hun beroepschrift niets in concreto vermelden over de concrete hinder die rechtstreeks of onrechtstreeks zou voortvloeien uit de stedenbouwkundige vergunning.

Nog afgezien van de vraag of de artikelen 4.7.21 VCRO tot en met artikel 4.7.25 VCRO wel een voldoende decretale grondslag bieden voor de onontvankelijkheidssanctie van artikel 1, §1, tweede lid Beroepenbesluit, stelt de Raad vast dat het middel feitelijke grondslag mist in zoverre de verzoekende partij beweert dat het beroepschrift zelf geen omschrijving van de “*hinder of nadelen*” bevat.

In het beroepschrift komt duidelijk naar voor dat de beroepsindieners mobiliteitshinder vrezen waardoor zij hinder en schade voor de exploitatie van de handelszaak zullen ondervinden. Zo stellen de beroepsindieners expliciet dat alle parkeerplaatsen voor hun garage én hun handelszaak vrij beschikbaar moeten blijven en het aan- en afrijden ongehinderd moet gebeuren.

De Raad is dan ook van oordeel dat de tussenkomende partijen in hun beroepschrift afdoende concreet hebben aangegeven welke hinder of nadelen zij vrezen te zullen ondervinden door de tenuitvoerlegging van de in eerste aanleg verleende stedenbouwkundige vergunning.

2.

De verzoekende partij stelt in haar eerste onderdeel dat de verwerende partij niet geantwoord heeft op haar argumentatie over de opgeworpen onontvankelijkheid van het beroepsschrift, dat zij op de hoorzitting en in een nadien bijgebrachte replieknota had opgeworpen,

Uit de bespreking van het tweede onderdeel blijkt evenwel dat de verwerende partij het beroep van de tussenkomende partijen terecht onvankelijk heeft verklaard.

In die optiek impliceert de op haar rustende motiveringsplicht niet dat zij als vergunningverlenend bestuursorgaan alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten, opgenomen in het beroepsschrift en alle argumenten van de aanvrager in een

mogelijke replieknota, en alle voorafgaande adviezen, alsnog punt na punt moet beantwoorden. Voor wat betreft de ontvankelijkheidsbeoordeling volstaat immers de vaststelling dat de beroepende partij voldoende aannemelijk maakt dat zij hinder en nadelen kan ondervinden. Zij dient de ingeroepen hinder en nadelen in het kader van de ontvankelijkheidsdiscussie niet te bewijzen, zij moet enkel in concreto aannemelijk maken dat zij ingevolge de vergunningsbeslissing mogelijke hinder en nadelen kan ondervinden. Eens deze vaststelling door de verwerende partij wordt gedaan, beslist zij rechtsgeldig dat het ingestelde administratief beroep op ontvankelijke wijze is ingesteld.

De verzoekende partij toont overigens niet aan in welke mate haar replieknota dermate relevante nieuwe argumenten bevatte, die de verwerende partij zou noodzaken deze elementen bijkomend te weerleggen of te ontmoeten.

De verzoekende partij stelt in haar nota in essentie dat uit het beroepschrift niet blijkt wie precies beroep aantekent; de verwerende partij heeft in haar beslissing evenwel duidelijk de beroepsindieners geïdentificeerd zoals dit blijkt uit het beroepschrift. De verzoekende partij beweert in haar nota verder dat het verzoekschrift niets zou zeggen over beweerde hinder en nadelen. De verwerende partij citeert evenwel in haar beslissing de argumentatie van de tussenkomende partijen in hun beroepschrift, waarbij duidelijk verwezen wordt naar mobiliteitshinder en problemen van toegankelijkheid. Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, antwoordt de verwerende partij afdoende op het argument dat de beroepsindieners niet aantonen dat zij woonachtig zijn in de onmiddellijke omgeving door in haar beslissing het adres van de beroepsindieners te vermelden en de argumentatie van de beroepsindieners op te nemen waarbij zij erop wijst dat de beroepsindieners de uitbater zijn van de links aanpalende en achterliggende elektrozaak. Hiermede beantwoordt de verwerende partij tevens de bewering van de verzoekende partij dat niet duidelijk is of de tussenkomende partijen al dan niet zelf uitbaten, dan wel via een vennootschap. In de mate de verwerende partij haar weigeringsbeslissing onder meer steunt op de onverenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening en erop wijst dat de verzoekende partij de parkeerdruk ontoelaatbaar afwendt op het publieke domein maar ook op de omgeving en het aanpalende eigendom, bevestigt zij hiermede tevens impliciet maar zeker dat de tussenkomende partij als derde-beroepsindiener hinder en nadelen ondervindt, en onder meer parkeerdruk en mobiliteitsproblemen.

De Raad concludeert dat de verwerende partij in de bestreden beslissing vaststelt dat het beroep is ingesteld door de tussenkomende partijen die de bewoners zijn van het pand gelegen te 9900 Eeklo, Tielsesteenweg 30 en vermelden dat het beroep ontvankelijk is ingesteld. Zij vermelden in de bestreden beslissing tevens dat de tussenkomende partijen de uitbaters zijn van de links aanpalende en achterliggende elektrozaak en dat zij stellen mobiliteitshinder te zullen ondervinden, dermate dat zij vrezen dat de toegang tot hun handelszaak beperkt of onmogelijk wordt gemaakt. Deze vaststellingen volstaan om de ontvankelijkheid van het administratief beroep te dragen.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.1

De verzoekende partij voert in het tweede middel de schending aan van artikel 4.2.24, 4.3.1, 4.3.2, 4.7.21 en 4.7.23 VCRO, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, de schending van het hoorrecht, de schending van de rechten van

verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij stelt in een eerste onderdeel dat de bestreden beslissing volledig identiek is aan het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar. De verzoekende partij stelt dat zij een replieknota heeft ingediend doch dat hier volledig aan wordt voorbijgegaan door de verwerende partij.

De verzoekende partij meent dat haar hoorrecht werd geschonden alsook haar rechten van verdediging en dat er sprake is van een onzorgvuldige dossierbehandeling. Uit de motivering van de bestreden beslissing moet blijken waarom het de aangevoerde argumenten en stukken verwerpt. De mondelinge toelichting op de hoorzitting, en de schriftelijke bevestiging enkele dagen later, vormen een essentieel recht voor de verzoekende partij om het voor haar negatieve verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt echter met geen woord gerept over de mondelinge uiteenzetting van de verzoekende partij op de hoorzitting of over de replieknota.

De verzoekende partij stelt dat hieruit ook volgt dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Het volstaat volgens de verzoekende partij niet dat de verwerende partij integraal het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar integraal overneemt. Er kan niet worden nagegaan waarom de verwerende partij met haar beslissing het standpunt van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar overneemt en hierbij andersluidende overwegingen niet in haar beoordeling betreft.

1.2

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij in ondergeschikte orde dat in een verduidelikend plan (gevoegd bij de replieknota ingediend na het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar) duidelijk wordt aangegeven wat de groenvoorzieningen zijn en wat de concrete oppervlakte hiervan is. De verzoekende partij stelt dat ruimschoots wordt voldaan aan de 10%-norm groenvoorziening zoals gevorderd in het ontwerp RUP "Van Damme-Politiesite". Er wordt in de bestreden beslissing volledig voorbijgegaan aan dit verduidelikend plan. De verzoekende partij stelt dat de aanvraag niet kon worden geweigerd omdat er geen strijdigheid is met de voorschriften van het ontwerp RUP. De verzoekende partij geeft ook mee dat het plan geen essentiële wijziging is van het bestaande plan maar een verduidelijking.

De verzoekende partij stelt verder dat qua parkeerfaciliteiten en het mobiliteitsvraagstuk de verwerende partij op geen enkele manier rekening houdt met de nota van de verzoekende partij van 15 juni 2014. De verzoekende partij stelt dat wordt vertrokken vanuit de verkeerde premisse:

- Er wordt voor de parkeervoorziening rekening gehouden met een capaciteit van een aula voor honderd personen waar de aanvraag slechts tachtig personen voorziet
- Er wordt voor het aantal parkeervoorzieningen rekening gehouden met honderd personen voor de aula, cumulatief met veertig personen voor de rouwmaaltijden, inclusief de werknemers, het wagenpark en andere waarbij zeventien parkeerplaatsen op eigen terrein als onvoldoende wordt beschouwd.

De verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing ten onrechte een cumul van de diverse onderdelen van de aanvraag en onderdelen van het uitvaartcentrum bewerkstelligd.

De verzoekende partij stelt dat de aula beperkt tot tachtig personen gebruikt wordt in de ochtendlijke uren voor de uitvaart. Cumulatie van twee uitvaartplechtigheden tegelijkertijd is onmogelijk aangezien er maar één aula voorzien is. Er is maar één ruimte voor rouwmaaltijd en

deze is beperkt tot veertig personen. De verzoekende partij stelt dat het evident is dat een rouwmaaltijd ter plaatste altijd uit dezelfde mensen en familieleden bestaat als diegenen die de dienst in de aula hebben bijgewoond. De berekening is dus niet tachtig plus veertig personen zoals de verwerende partij ten onrechte doet volgens de verzoekende partij. De aanwezigheid van de tachtig personen tijdens en na de plechtigheid reduceert tot maximum de helft, namelijk de veertig personen uitgenodigd voor de rouwmaaltijd. Er doet zich volgens de verzoekende partij ook maar een eenmalige piek voor rond het toestromen van het aantal mensen voor de aula vanaf een uur voor de plechtigheid tot het aanvangsuur, met een geleidelijke afbouw na de uitvaartplechtigheid en het afnemen in functie van het verlaten van de rouwmaaltijd naderhand tot maximum 15 uur. Tot slot stelt de verzoekende partij dat er geen cumul kan worden voorzien met het funerarium dat bestaat uit vier rouwkamers. Het funerarium is nooit open op de uren waarop de rouwmaaltijden of de uitvaartplechtigheden plaatsvinden waardoor de enkele bezoekers tegelijkertijd van de rouwkamers niet cumulatief moeten worden gerekend met de mensen voor de rouwmaaltijd.

Qua parkeerfaciliteiten verwijst de verzoekende partij naar de milieuvergunning waar het (niet bindende) aantal van 20 parkeerplaatsen werd gesuggereerd, rekening houdend met 100 plaatsen. Gezien de reductie met 1/5 van het aantal plaatsen tot 80 moet het aantal gesuggereerde plaatsen ook gereduceerd worden tot 16.

De verzoekende partij stelt dat een uitvaart een familiaal gebeuren is waardoor meerdere personen van een gezin aanwezig zijn in één voertuig. Vier of vijf personen per voertuig is niet uitzonderlijk dus voor de maximumcapaciteit van tachtig personen zijn er ruim afdoende faciliteiten voorzien. Een uitvaart is ook een lokaal gebeuren waardoor er veel genodigden met de fiets of het openbaar vervoer zullen komen. Hierdoor zijn 17 parkeerplaatsen volgens de verzoekende partij voldoende.

De verzoekende partij verwijst naar de vergunning van het college van burgemeester en schepenen van 25 februari 2014 en het daarin vermelde gunstig advies van de stedelijke mobiliteitsambtenaar waarbij uitdrukkelijk werd aangegeven dat het hier niet gaat om een continue aan- en afvoer van voertuigen en personen maar om een eenmalig piekmoment dat geleidelijk uitdooft naargelang de faciliteiten die op het terrein worden gebruikt voor de rouwmaaltijd.

De verzoekende partij stelt dat er nog zesentwintig parkeerplaatsen op het openbaar domein bestaan en ook nog parkeerfaciliteiten op een nabijgelegen privaat domein waarvan gebruik kan worden gemaakt. Er zijn dus voldoende faciliteiten en zelfs mochten deze allemaal tegelijk worden aangesproken, dan zou dit maar voor maximaal 1u – 1,5u zijn. Dit kan volgens de verzoekende partij geen argument zijn om de vergunning te weigeren.

Op het terrein wordt geen bijkomende constructie voorzien. De ceremoniewagens worden geparkeerd op een terrein van een busbedrijf waarop enkele honderd meters van het uitvaartcentrum. De verzoekende partij verwijst naar een gebruiksovereenkomst met dit busbedrijf. Er kan maar één begrafenis plaatsvinden per keer, waardoor er maar één wagen met het stoffelijk overschot in de garage wordt gezet. Het personeel zullen ook hun persoonlijk voertuig op het terrein van het busbedrijf parkeren.

De verzoekende partij stelt samengevat dat de motiveringsplicht des te strenger was gelet op de mondelinge uiteenzetting tijdens de hoorzitting, de replieknota van 15 juni 2014 en de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Tot slot verwijst de verzoekende partij nog naar de in de omgeving bestaande toestand, met name een concurrent, eveneens begrafenisonderneming, die een gelijkaardig bedrijf heeft hetgeen vergund was zonder één parkeerfaciliteit op het eigen terrein. De verzoekende partij stelt dat zij voorziet in vijf procent van het totaal aantal parkeerfaciliteiten op eigen terrein voor het volledig

kernwinkelgebied van de stad Eeklo. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de beleidslijn dient te respecteren gelet op het vergunnen van een gelijkaardig bedrijf zonder parking, of minstens afdoende diende te motiveren waarom ze van de beleidslijn van de stad Eeklo afwijkt. Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel is volgens de verzoekende partij geschonden.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat zij niet alle argumenten punt na punt moet beantwoorden. Bovendien stelt de verwerende partij dat de argumenten uit de replieknota geen pertinente overwegingen zijn als antwoord op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

De verwerende partij stelt dat de oorspronkelijk ingediende bouwplannen summier aanduiden waar “beplanting” komt, maar door het gebrek aan afmetingen en precisering omtrent die “beplanting” was het niet duidelijk of er voldoende groenvoorzieningen werden voorzien, hetgeen duidt op een leemte of vaagheid in de aanvraag. In de aanvraag wordt zelfs geen woord gerept over groenvoorzieningen of grasdallen. De verwerende partij is niet verplicht om aanpassingen van de plannen toe te staan en beschikt over een opportuniteitsbeoordeling. Grasdallen vallen volgens de verwerende partij ook niet onder de noemer “groenvoorziening”. De huidige parkeerplaatsen waarvan de regularisatie werden aangevraagd waren volledig geasfalteerd en stonden als verhard aangeduid op het oorspronkelijk inplantingsplan, waardoor het verduidelijkend plan een essentiële wijziging te noemen is.

Het volume en de ruimte van de aula blijft behouden, zodat het wegnemen of anders plaatsen van bankstellen volgens de verwerende partij er niet toe kan leiden dat de aula nog steeds een capaciteit heeft van 100 personen.

Verder stelt de verwerende partij dat de bewering dat de rouwmaaltijd altijd uit dezelfde mensen bestaat als diegenen die de dienst in de aula hebben bijgewoond en dat de bewering dat de cumulatieve van twee uitvaartplechtigheden niet mogelijk is, een blote bewering is. Het is denkbaar dat er een rouwmaaltijd plaatsvindt voor een begrafenis van een kerkelijke dienst, terwijl in de aula ook een uitvaartplechtigheid plaatsvindt. Ook de uitvaartwinkel en het kantoor zijn open tijdens momenten waarop uitvaartplechtigheden mogelijk zijn. Er worden dus verschillende diensten van Smet Uitvaart tegelijkertijd aangeboden volgens de verwerende partij, waardoor dit in rekening kon worden gebracht.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet verduidelijkt hoeveel plaats er op het terrein van het busbedrijf is om alle benodigde wagens te plaatsen. Er wordt niet gesproken over het personeel van de koffiezaal en de aula. Ook de redenering die uitgaat van een maximale invulling van elke auto is kennelijk onredelijk. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet aantoont dat 17 parkeerplaatsen voldoende zijn om de parkeerdruk op te vangen. De inrichting van het aanpalende perceel om de overige noodzakelijke parkeerplaatsen op te vangen is wel van belang.

De verwerende partij stelt nog dat niet kan verwezen worden naar de milieuvergunning, omdat de wetgeving omtrent milieuvergunningen een andere finaliteit heeft.

De verwijzing naar de concurrent gaat niet op omdat dit geen gelijkaardig bedrijf betreft. Het gaat volgens de verwerende partij wel om een begrafenisondernemer doch er is geen aula of rouwmaaltijden ter plaatse voorzien.

De verwerende partij besluit dat zij gelet op het feit dat de replieknota geen pertinente overwegingen bevatte als antwoord op de argumenten van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, de verwerende partij niet verplicht was om hierop in te gaan. Ten aanzien van het hoorrecht verwijst de verwerende partij naar het verslag van de hoorzitting en de replieknota van de verzoekende partij en besluit dat de verzoekende partij op nuttige wijze zijn opmerkingen heeft kunnen toelichten. Dat hiervan geen melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing heeft geen betrekking op het hoorrecht volgens de verwerende partij.

3.

De tussenkomende partij voegt hieraan nog toe dat zij zich aansluit bij de repliek van de verwerende partij. Wanneer zij in graad van beroep uitspraak doet, doet de verwerende partij dit als orgaan van actief bestuur en dient zij niet op alle argumenten te antwoorden. De verzoekende partij is er tijdens de hoorzitting en in haar replieknota niet in geslaagd om de determinerende weigeringsmotieven van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar te weerleggen.

De tussenkomende partij stelt dat de vergunning is geweigerd omwille van de onduidelijkheid van de plannen wat de invloed op de plaatselijke waterhuishouding betreft, de schending van het voorlopig vastgesteld GRUP en de schending van de goede ruimtelijke ordening, inzonderheid de parkeerdruk. Elk van deze motieven is voldoende draagkrachtig om de weigering van de vergunning te rechtvaardigen.

4.

De verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota dat de verwerende partij een post factum motivering toevoegt in haar antwoordnota waar ze stelt dat de replieknota geen pertinent antwoord biedt op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar om vervolgens met nieuwe en bijkomende motivering uitvoerig uiteen te zetten waarom ze hierop niet behoefde in te gaan. Er kan bij de beoordeling van de wettigheid van het besluit enkel rekening gehouden worden met de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij ontkent volgens de verzoekende partij niet dat zij geen beoordeling heeft gemaakt van de argumentatie van de verzoekende partij naar aanleiding van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

De verzoekende partij stelt ook nog dat het dossier volledig en ontvankelijk werd bevonden door het college van burgemeester en schepenen. Het verduidelijkt plan werd voorgelegd om aan te duiden dat de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar een foutieve beoordeling heeft gemaakt maar maakt niet dat er sprake zou zijn van een onvolledige of vage aanvraag. Verder wijst de verzoekende partij op het feit dat de wijzigingen geen afbreuk doen aan de bescherming van de mens of het milieu of de goede ruimtelijke ordening, de wijzigingen komen tegemoet aan hetgeen in het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar wordt uiteengezet, de wijzigingen brengen geen schending mee van de rechten van derden gelet op het feit dat het verduidelijkend plan werd overgemaakt aan alle partijen en het feit dat dit plan hen gekend was voor het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat het feit dat het volume en de ruimte van de aula behouden blijft, niet maakt dat er 100 personen toegelaten zijn, want in het dossier staat duidelijk aangegeven dat de aula is beperkt tot tachtig personen. Een rouwmaaltijd bestaat altijd uit dezelfde mensen en familieleden die de dienst in de aula hebben bijgewoond. De verwerende partij gaat volgens de verzoekende partij niet uit van de correcte gegevens.

De verzoekende partij wijst er nog op dat er voldoende parkeerplaatsen zijn op het terrein van het busbedrijf en dat dit niet enkel de wagens betreft van de bestuurders van de ceremoniewagen maar ook de voertuigen van het personeel van de koffiezaal en de aula.

Ook stelt de verzoekende partij dat de verwijzing naar de concurrent die geen parkeerfaciliteit heeft op eigen terrein wel relevant is omdat het een gelijkaardige activiteit betreft.

De verzoekende partij herhaalt dat de verwerende partij niet kon volstaan met het enkel overnemen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar doch dat de feitelijke en juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing moeten worden vermeld in de bestreden beslissing.

Het volstaat voor het hoorrecht volgens de verzoekende partij niet dat de verzoekende partij nota's en een mondelinge toelichting heeft kunnen formuleren. Het formuleren van opmerkingen heeft enkel nut indien hiermee rekening wordt gehouden door de verwerend partij, anders is het formuleren van opmerkingen nutteloos.

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing twee determinerende weigeringsmotieven bevat, die enerzijds betrekking hebben op het ontwerp RUP "Van Damme-Politiezone" en de goede ruimtelijke ordening: de onverenigbaarheid met het ontwerp RUP inzake de groenvoorzieningen en de parkeerplaatsen, en de daarmee samenhangende mobiliteitsproblematiek op het vlak van de goede ruimtelijke ordening.

De verwerende partij stelt dat er te weinig groenvoorziening is, dat het voorzien van slechts 17 parkeerplaatsen op eigen terrein niet voldoende is en dat de aanvraag de draagkracht van de plek overstijgt op het vlak van de parkeerdruk.

Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden.

2.

Een eerste weigeringsmotief handelt over de groenvoorzieningen. De verwerende partij stelt dat de aanvraag onverenigbaar is met artikel 4.4 van het hogervermelde ontwerp RUP.

Artikel 4.3.2 VCRO stelt:

"Een vergunning kan worden geweigerd indien de aanvraag onverenigbaar is met een voorlopig vastgesteld ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan of van bijzonder plan van aanleg. Deze weigeringsgrond vervalt wanneer het plan geen bindende kracht heeft gekregen binnen de termijn waarbinnen het definitief kan worden vastgesteld."

Artikel 4.4 van het voorlopig vastgesteld ontwerp-RUP, zoals het gold ten tijde van de bestreden beslissing, stelt:

"...

De niet-bebouwde delen kunnen ingericht worden als toegang, fietsverbinding, circulatieruimte, parkeerruimte, brandweg, groenzone en dergelijke in functie van de activiteiten. Minstens 10% van de niet-bebouwde ruimte dient als groen te worden voorzien.

..."

De verwerende partij stelt vast dat uit de voorgebrachte plannen niet blijkt dat er voldoende groenvoorzieningen worden voorzien.

Hierop heeft de verzoekende partij een “verduidelijkend plan” ingediend op 15 juni 2014 na het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en de hoorzitting. In een email van 17 juni 2014 stelt de verzoekende partij:

“ ...

De totale oppervlakte van het terrein is +/- 2100 m². Dit betekent (in zoverre wordt uitgegaan van de 10% norm in het ontwerp RUP dat 210 m² groen moeten voorzien worden. De parkeerplaatsen (muv de gehandicaptenparking) wordt voorzien in grasdallen, wat op zich reeds voor 16 parkeerplaatsen van 12.5 m² neerkomt op 200 m². Uit de foto's van stuk 3, blijkt dat samen met de rest van het groen (voortuinstrook, bomen aan de inrit dit alles ruimschoots voldoende moet zijn om de vooropgestelde 10% te overschrijden.

...”

De Raad stelt vast dat het enige verschil tussen het bij het college van burgemeester en schepenen ingediende plan en het “verduidelijkend plan” het aanduiden van de parkeerplaatsen in groendallen is, terwijl ze als volledig verhard werd aangeduid op het initiële plan. Het blijkt ook uit bovenstaande email van 17 juni 2014 dat de enige verduidelijking is dat de parkeerplaatsen, met uitzondering van de gehandicaptenparking, wordt voorzien in grasdallen.

Een groendal is echter geen groenvoorziening zoals bedoeld in het RUP. Een groendal is een waterdoorlatende verharding.

In het verzoekschrift bij de Raad verduidelijkt de verzoekende partij niets over de groenvoorzieningen en beperkt zij zich tot een loutere verwijzing naar het verduidelijkend plan. De “concrete oppervlakte” van deze groenvoorziening wordt nergens aangeduid, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert in haar replieknota. In de email van 17 juni 2014 wordt enkel gesteld dat de parkeerplaatsen samen met de rest van het groen “ruimschoots voldoende” moet zijn om de vooropgestelde 10% te overschrijden. De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat er een gebrek aan afmetingen en precisering omtrent deze beplanting is. Het is niet aan de Raad om zelf uit te meten hoeveel groen op het plan aangegeven staat. De verzoekende partij kan dus niet volstaan met te stellen dat het verduidelijkend plan “ruimschoots” voldoet aan de 10% norm.

Het weigeringsmotief dat minstens 10% van de niet bebouwde ruimte niet als groen is ingekleed is voldoende om de bestreden beslissing te dragen.

Het valt niet in te zien waarom de verwerende partij nog uitgebreider dan verwoord in de bestreden beslissing diende te motiveren waarom het aangepast plan en de replieknota niet tegemoet komen aan de opmerkingen van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Het recht om gehoord te worden en het recht dat de beroepsindiener heeft om een replieknota in te dienen betekent niet dat de verwerende partij verplicht wordt om elk argument punt na punt te beantwoorden. De verzoekende partij slaagt er, zoals hierboven aangetoond, niet in om aan te tonen dat het “verduidelijkend” plan en de replieknota dermate relevante informatie bevatte dat de verwerende partij de motiveringplicht schendt door hier niet op te antwoorden.

De Raad treedt evenmin de stelling van de verzoekende partij bij dat het hoorrecht geschonden is doordat de verwerende partij niet antwoordt op de na het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bijgebrachte stukken. De verzoekende partij heeft deze stukken ingediend en heeft haar argumenten kunnen laten gelden. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze met deze argumenten geen rekening heeft gehouden.

De verwerende partij is bovendien niet verplicht om rekening te houden met later bijgebrachte aangepaste plannen maar mag zich beperken tot het beoordelen van het bij het college van burgemeester en schepenen ingediend plan.

De verzoekende partij overtuigt overigens niet dat de door haar bijgebrachte aanvullend plan en replieknota dermate van belang zijn dat de verwerende partij er uitdrukkelijk melding van had moeten maken of had moeten beantwoorden in de bestreden beslissing.

3.

De verwerende partij ontleent in de bestreden beslissing een tweede weigeringsmotief aan de mobiliteitshinder omdat er te weinig parkeerplaatsen zijn voor de aanvraag gelet op de capaciteit van de aula, de mogelijkheid om gelijktijdig rouwmaaltijden te voorzien en de omvang van het bedrijf.

Artikel 4.4 van het ontwerp RUP stelt:

“...De noodzakelijke parkeervoorzieningen moeten op eigen terrein worden voorzien en/of collectief binnen deze zone...”

De verwerende partij stelt dat in de bestreden beslissing 17 parkeerplaatsen voorzien zijn op eigen terrein, 30 parkeerplaatsen op privéterrein en 26 parkeerplaatsen op openbaar domein. De verwerende partij stelt ten eerste dat er volgens het ontwerp RUP alleen rekening kan gehouden worden met de parkeerplaatsen op eigen terrein. De verwerende partij stelt vervolgens vast dat de 17 parkeerplaatsen op eigen terrein niet voldoende zijn gelet op de capaciteit van de aula met 100 personen en de mogelijkheid om gelijktijdig rouwmaaltijden te voorzien voor 40 personen, de parkeerplaatsen voor de werknemers en het aangepast wagenpark.

De verzoekende partij stelt hier tegenover dat de aula slechts voor 80 personen wordt voorzien. Echter kan de verzoekende partij niet ontkennen dat de capaciteit van de aula wel degelijk voor 100 personen is voorzien. Het louter beweren dat zij in deze aula slechts maximum 80 personen zullen binnenlaten overtuigt niet. De verwerende partij kon terecht vaststellen dat deze aula van 143 m² voor 100 personen kan worden gebruikt. Bovendien kan de verzoekende partij niet ontkennen dat de huidige, onvergunde situatie een aula met een capaciteit van 100 personen omvat, zij heeft dit immers zo weergegeven in haar “mobiliteitsplan” bij de aanvraag.

Verder stelt de verwerende partij dat het mogelijk is dat er tegelijkertijd rouwmaaltijden worden voorzien voor 40 personen maximum. De verzoekende partij stelt dat de mensen die de plechtigheid in de aula bijwonen en de rouwmaaltijd nuttigen dezelfde personen zijn en dus niet moet uitgegaan worden van de cumulatie van 100 personen in de aula en 40 personen voor de rouwmaaltijd. De verzoekende partij overtuigt hier evenmin in haar betoog. De verwerende partij kon in alle redelijkheid oordelen dat het mogelijk is dat er zich 100 personen bevinden in de aula en daar bovenop 40 personen in de ruimte voor de rouwkamer. Immers bestaat hiervoor de capaciteit.

Het voorwerp van de vergunning wordt bepaald door de aanvrager en kan door het vergunningverlenend bestuursorgaan niet eenzijdig gewijzigd worden, onder het enkele voorbehoud dat het vergunningverlenend bestuursorgaan wel gemachtigd is gebeurlijk het werkelijk voorwerp van de vergunning te bepalen, indien blijkt dat dit zou afwijken van wat de vergunningsaanvraag hieromtrent bepaalt.

De verzoekende partij probeert uit te leggen dat dit in de praktijk niet zal gebeuren beperkt zich tot loutere beweringen. Zo staat het niet met zekerheid vast dat de mensen die de rouwmaaltijd nuttigen altijd dezelfde mensen zijn als de mensen die de dienst hebben bijgewoond, de verzoekende partij bewijst dit ook niet. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de mogelijkheid in overweging neemt dat er gelijktijdig met de plechtigheid in de aula een rouwmaaltijd kan worden georganiseerd. De verzoekende partij toont niet aan dat het feit dat de verwerende partij rekening houdt met een maximale bezetting van de aangevraagde bouwwerken, kennelijk onredelijk of onjuist is. Zoals de verwerende partij opmerkt in haar antwoordnota, kan het immers zijn dat er een rouwmaaltijd plaatsvindt na een kerkelijke dienst, terwijl er tegelijkertijd een plechtigheid in de aula plaatsvindt. Het loutere feit dat de verzoekende partij het tegendeel beweert, is veeleer opportunistiekritiek en toont niet aan dat de aanvraag kennelijk door de verwerende partij kennelijk onredelijk is beoordeeld.

De verwijzing naar een “suggestie” in de vroegere milieuvergunning is op dit vlak niet relevant. Bovendien werd deze milieuvergunning vernietigd door de Raad van State en is een nieuwe beslissing nog hangende.

Dat een uitvaartplechtigheid een familiaal gebeuren is, waarbij verschillende familieleden een auto zullen delen, is ook slechts een blote bewering van de verzoekende partij. Hetzelfde geldt voor de niet onderbouwde bewering dat vrienden en kennissen van de overledenen “dikwijls” met de fiets zullen komen.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan ook de verwijzing naar het gunstig advies van de stedelijke mobiliteitsambtenaar niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden aangezien de verwerende partij in het kader van het devolutief karakter van het administratief beroep de aanvraag in haar volledigheid opnieuw onderzoekt. Dit houdt in dat zij de aanvraag opnieuw beoordeelt naar legaliteit en opportuniteit, zonder daarbij gebonden te zijn door de motivering verrat in de beslissing van het college, of door de voor haar aangevoerde beroepsargumenten. De verwerende partij heeft uitdrukkelijk gesteld dat de aula een capaciteit heeft van 100 personen. Het college van burgemeester en schepenen en de mobiliteitsambtenaar baseren zich op de mobiliteitstoets uitgevoerd door de aanvrager, die uitgaat van een capaciteit van 80 personen van de aula. De verwerende partij diende niet nogmaals uitdrukkelijk te motiveren waarom zij expliciet afwijkt van het advies van de stedelijke mobiliteitsambtenaar, omdat zij reeds duidelijk gesteld heeft dat de aula dienstig is voor 100 personen.

De verzoekende partij wijst nog op het feit dat geen cumul mogelijk is met de vier rouwkamers, doch een mogelijk cumul met de rouwkamers wordt niet als weigeringsmotief door de verwerende partij in de bestreden beslissing vermeld. Dit middelonderdeel mist feitelijke grondslag.

De verzoekende partij toont niet aan waarom de beoordeling van de verwerende partij dat de 17 parkeerplaatsen niet volstaan, kennelijk onredelijk of onjuist is.

3.

De verwijzing naar de andere parkeerfaciliteiten, zoals op het openbaar domein en op het naastliggende terrein en met een gebruiksovereenkomst met een verder gelegen busbedrijf doet niet terzake. De verwerende partij verwijst immers naar het ontwerp-RUP als weigeringsgrond waarin vermeld staat dat de parkeerfaciliteiten op eigen terrein moeten plaatsvinden (of collectief georganiseerd binnen de zone van het RUP). Het wordt niet betwist dat er geen collectief georganiseerde parkeervoorzieningen binnen het specifieke gebied van het ontwerp-RUP worden voorzien.

Bovendien geeft de verzoekende partij zelf toe dat het niet duidelijk is op welke manier de parkeerplaatsen op het aanpalend perceel zullen worden ingericht en maakt zij enkel een melding van een erfdienstbaarheid van doorgang om tot haar eigen parking te komen, maar niet van het echte, toegelaten gebruik van de parking zelf op het naastliggende terrein.

De verzoekende partij toont ook niet aan dat de verwerende partij meer expliciet had moeten antwoorden op haar argumentatie in de replieknota omtrent de cumulatie van rouwmaaltijd en plechtigheid en de tijdstippen waarop deze gebeuren. Het weigeringsmotief, dat stelt dat er te weinig parkeerplaatsen zijn omdat er gelijktijdig 100 + 40 personen op de site aanwezig zouden kunnen zijn, is zoals hierboven gesteld, voldoende onderbouwd. De verzoekende partij toont niet aan dat haar argumentatie uit haar replieknota dermate onderbouwd is dat de verwerende partij dit in overweging had moeten nemen bij het nemen van haar beslissing.

4.

Ook op het vlak van de parkeerplaatsen valt niet in te zien waarom de verwerende partij nog meer had moeten motiveren dan vermeld in de bestreden beslissing. Het is duidelijk dat de weigeringsgrond erin bestaat dat de aula dienstig is voor 100 personen en dat de mogelijkheid bestaat dat er gelijktijdig rouwmaaltijden kunnen voorzien worden. Dit behoeft geen verdere motivering of verdere uitleg waarom de argumentatie van de verzoekende partij tijdens de hoorzitting en in haar replieknota niet gevolgd wordt. Zoals hierboven reeds uiteengezet, is de verwerende partij niet verplicht om elk argument opgeworpen in de beroepsprocedure punt per punt te beantwoorden. De verzoekende partij slaagt er, zoals hierboven aangetoond, niet in om aan te tonen dat de replieknota dermate relevante informatie bevatte dat de verwerende partij de motiveringplicht schendt door hier niet op te antwoorden.

Ook het hoorrecht kan niet geschonden zijn doordat de verwerende partij niet antwoordt op de na het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bijgebrachte stukken. De verzoekende partij heeft deze stukken ingediend en heeft haar argumenten kunnen laten gelden. De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat de ingediende stukken nieuwe determinerende elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de aanvraag of de verwerende partij ertoe moest nopen deze punt voor punt in haar beoordeling te betrekken. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze met deze argumenten geen rekening heeft gehouden.

5.

De bestreden beslissing bevat zoals gezegd twee weigeringsmotieven, namelijk de onverenigbaarheid met het ontwerp RUP inzake de groenvoorzieningen en de parkeerplaatsen, en daarmee samenhangend de mobiliteitsproblematiek op het vlak van de goede ruimtelijke ordening.

Bij de bovenvermelde bespreking wordt door de Raad vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat de beoordeling van de verwerende partij inzake de onverenigbaarheid met het ontwerp RUP en de goede ruimtelijke ordening kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn op het vlak van de groenvoorzieningen en parkeerplaatsen. Deze vormen wettige determinerende weigeringsmotieven, die volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De overige kritiek van de verzoekende partij omtrent het feit dat een andere begrafenisondernemer in de straat geen parkeerplaatsen heeft en de schending van het gelijkheidsbeginsel op dit vlak, kan, zelfs indien ze gegrond wordt bevonden, niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Kritiek op overtuigende motieven kan immers niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden.

6.

Het eerste en tweede middelonderdeel worden verworpen.

C. Derde middel

Bij de bovenvermelde bespreking wordt door de Raad vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat de beoordeling van de verwerende partij inzake de onverenigbaarheid met het ontwerp RUP en de goede ruimtelijke ordening kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Deze vormen wettige determinerende weigeringsmotieven, wat volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De kritiek van de verzoekende partij met betrekking tot de watertoets is een kritiek die, zelfs indien ze gegrond wordt bevonden, niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Kritiek op overtollige motieven kan immers niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden. Nu blijkt dat de bestreden beslissing gedragen wordt door een rechtsgeldig bevonden weigeringsmotief, dient de Raad ook niet in te gaan op het onderzoek van het derde middel betreffende de watertoets.

Het derde middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Lucien DE COCKER en mevrouw Claudine SCHELSTRAETE is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 200 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 29 november 2016 door de zevende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Chana GIELEN

Marc VAN ASCH